

ਨਰੂਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ , ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਰਸਦੀਪ ਟੂਰਿੰਗ ਟਾਕੀਜ਼ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਕਰਨਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ - ਜਵਾਬਦੇਹ

1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 2595

ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ (1952 ਦਾ XI)—ਸੈਕਸ਼ਨ 9—ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਨਿਯਮ (1952) ਇਸਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ—ਨਿਯਮ 3 (iv)—ਕੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(1) (3) ਦੀ ਅਤਿ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ।

ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਰੂਲਜ਼, 1952 ਦਾ ਨਿਯਮ 3(iv) ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਰੱਦ ਹੈ / ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(1) (ਜੀ) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਧਾਰਾ (6) ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਪਾਬੰਦੀ ਬਹੁਤ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਾਕਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸਿਨੇਮਾਟੋ ਗ੍ਰਾਫ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੁਆਰਾ ਮਨੋਰੰਜਨ, ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਨਤਕ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ

226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ , ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਰੂਲਜ਼, 1952 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਰੂਲਜ਼, 1952) ਦੇ ਨਿਯਮ (3) (iv) ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਫੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। } ਐਕਟ, 1952, ਅਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 19(1) (ਜੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ 16 ਜੁਲਾਈ, 1965 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਕੇ.ਐਸ.ਥਾਪਰ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਮ. ਵਿਨਾਇਕ, ਐਡਵੋਕੇਟ ।

ਐਲਡੀ ਕੋਸ਼ਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਪੀ.ਆਰ. ਜੈਨ ਅਤੇ ਜੀ.ਸੀ ਮਿੱਤਲ, ਐਡਵੋਕੇਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ ਕਰੋ

ਨਰੂਲਾ , ਜੇ.—ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ (1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 2595 ਅਤੇ 2634) ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਰੂਲਜ਼, 1952 ਦੇ ਨਿਯਮ 3(iv) ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1952 (1952 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 11) ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰੋ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ 1965 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰਬਰ 2595 ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਵੇਰਵਾ ਦੇਵਾਂਗਾ , ਜੋ ਤੱਥ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇ ਹਨ।

ਰਸਦੀਪ ਟੂਰਿੰਗ ਟਾਕੀਜ਼ ਇੱਕ ਭਾਈਵਾਲੀ ਫਰਮ ਹੈ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮਾ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਕੋਲ ਰੋਜ਼ੀ-ਰੋਟੀ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਸਬੰਧਤ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ 1964-65 ਦੌਰਾਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮੇਂ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਤਹਿਤ ਆਰਜ਼ੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਣ ਮੇਲਾ ਕਮਲ ਜ਼ਿਲੇ ਦੇ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਵਿਖੇ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਮੇਲਾ 1961 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਮੇਲੇ ਮੌਕੇ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਲੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਲਈ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਲਈ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਯਮਤ ਮਨੋਰੰਜਨ ਬਲਾਕ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਹੈ। 1961 ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਇਸ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਛੇ ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮਾਘਰਾਂ ਨੂੰ ਆਰਜ਼ੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ , ਸਾਰੇ ਛੇ ਅਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾਘਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਲਾਕ ਵਿੱਚ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹੇ ਹਰੇਕ ਸਿਨੇਮਾ ਦੀ ਸੀਟਿੰਗ ਕੈਪਾ ਸਿਟੀ, ਲਗਭਗ 2,000 ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਗਲਾ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਿਣ ਮੇਲਾ 23 ਨਵੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਵਿਖੇ ਮਨਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੁਣ ਤੱਕ, "ਰੁਦਰ ਟਾਕੀਜ਼" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਉਸ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ। 10 ਜੁਲਾਈ, 1965 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਕਮਲ ਨੂੰ 10 ਨਵੰਬਰ ਤੋਂ 9 ਦਸੰਬਰ, 1965 (ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ) ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਿਨੇਮਾ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਲਈ ਅਸਥਾਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਮਿਤੀ 17 ਜੁਲਾਈ, 1965 ਨੂੰ ਮੈਮੋ ਰੈਂਡਮ ਦੁਆਰਾ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ' ਦੀ ਨਕਲ ਕਰੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਥਾਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਮਿਤੀ 10 ਜੁਲਾਈ, 1965 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿਓ।

2. ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਰੂਲਜ਼, 1965 ਦੇ ਨਿਯਮ 3 (iv) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਟੂਰਿੰਗ ਟਾਕੀਜ਼ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਿਰਫ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਰੂ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇਜਾਜ਼ਤ, ਅਫਸੋਸ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

11 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਨੂੰ, ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਕਮਲ, ਮਿਤੀ 17 ਜੁਲਾਈ, 1965 ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3 (iv) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1) (ਜੀ) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਿਰਫ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਕਮਲ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੈਂਡੈਂਟ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ। ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਮੈਸਰਸ ਰੁਦਰ ਟਾਕੀਜ਼ ਨੇ ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰਬਰ 4943 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। 1995 ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 1 ਨਿਯਮ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ ਉਲਝਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਕੇਸ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਧਿਰ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਪੀਸੀ ਪੰਡਿਤ ਜੇ., ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਕਤ ਅਰਜ਼ੀ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਗਤੀ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਆਈ, ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਰੁਦਰ ਟਾਕੀਜ਼ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਮੁੱਖ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੈਸਰਸ ਰੁਦਰ ਟਾਕੀਜ਼ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਧਿਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ

ਜਾਂ ਨਹੀਂ , ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਪਾਰਟੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਜੀ.ਸੀ ਮਿੱਤਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਸੀਨੀਅਰ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਸ਼੍ਰੀ ਐਲ ਡੀ ਕੇਸ਼ਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਲਈ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ।

ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਤੱਥਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ। ਇਹ-

(1) ਕਿ 1961 ਤੋਂ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਭਾਈਵਾਲੀ ਫਰਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ;

(2) ਕਿ ਉਕਤ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਦੀ ਬੈਠਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ 476 ਹੈ;

(3) ਕਿ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਵਜੋਂ 300 ਰੁਪਏ ਸਾਲਾਨਾ ਅਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਖਪਤ ਲਈ 17 ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਯੂਨਿਟ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਹਰੇਕ ਸੈਰ-ਸਪਾਟੇ ਵਾਲੇ ਸਿਨੇਮਾ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਵਜੋਂ 520 ਅਤੇ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਖਪਤ ਲਈ 37 ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਤੀ ਯੂਨਿਟ;

(4) ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3(i) ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3(iv) ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ

(5) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ 10 ਨਵੰਬਰ, 1965 ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ (ਜਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ), ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ - ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੈਰ-ਸਪਾਟੇ ਵਾਲੇ ਸਿਨੇਮਾਘਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੋ ਪ੍ਰਾਈਟਰਾਂ ਨੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ (ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ, ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਭਾਗ) ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਅਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ, ਕਰਨਾਲ , ਪਰ ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈ।

ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਖੇਤਰ ਹੁਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ , ਜੋ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਕਲੋਤਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ

ਵਕੀਲ, ਸ੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ. ਥਾਪਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(1)(g) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਵੇਕੇਸ਼ਨ ਗੁਆ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ , ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ 19(6) ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਾਬੰਦੀ ਨਾ ਤਾਂ ਵਾਜਬ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਪਾਬੰਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਨਾਲ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ, ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਫਾਇਦੇ ਮਨੋਰੰਜਨ, ਸਿੱਖਿਆ, ਸੂਚਨਾ, ਇਸਤਿਹਾਰਬਾਜ਼ੀ, ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਫਿਲਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼, ਸਰਕਾਰੀ ਮਾਨਸਿਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਸਿਨੇਮਾ ਸ਼ੋਅ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਵਾਂਗ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣਾ ਹੈ। 1918 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। 1918 ਤੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਸ਼ੋਆਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਸਾਲ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲਾ ਵਿਆਪਕ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਐਕਟ, 1918, 1918 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 2)। ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ 1919 ਦਾ ਐਕਟ 33, 1920 ਦਾ ਐਕਟ 38, 1949 ਦਾ ਐਕਟ 39, 1949 ਦਾ ਐਕਟ 69, ਅਤੇ 1951 ਦਾ ਐਕਟ 3 ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੇਧਾਂ ਵਾਲੇ ਐਕਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 1918 ਦਾ ਐਕਟ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਆਖਿਰਕਾਰ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। , 1952, 1952 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. 37, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਨੂੰ 1953, 1957, 1959 ਅਤੇ 1960 ਦੇ ਐਕਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦਾ ਭਾਗ-1 ਸੁਰੂਆਤੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦਾ ਭਾਗ-2 'ਜਨਤਕ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਲਈ ਫਿਲਮਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕਰਨ' ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ IV ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਸੈਕਸ਼ਨ 18, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ

1918 ਐਕਟ ਨੂੰ ਕੁਝ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨਾਂ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਹਿੱਸੇ, ਭਾਵ, ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ I, II ਅਤੇ IV, ਪੂਰੇ ਭਾਰਤ (ਜੰਮੂ ਅਤੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਰਾਜ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ) ਲਈ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹਨ, ਪਰ ਐਕਟ ਦਾ ਭਾਗ III ਸਿਰਫ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਤੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹੋਰ ਰਾਜ. ਇਹ ਭਾਗ (ਭਾਗ III) " ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ" ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਿਸ਼ਾ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਧਾਨ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ "ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਲਈ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ" ਨੂੰ ਸੂਚੀ I—ਯੂਨੀਅਨ ਸੂਚੀ ਦੀ ਐਂਟਰੀ 60 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ "ਸੂਚੀ I ਦੇ ਐਂਟਰੀ 60 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਨੇਮਾਘਰ" ਨੂੰ ਸੂਚੀ II ਦੀ ਐਂਟਰੀ 33 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। -ਰਾਜ ਦੀ ਸੂਚੀ। "ਥੀਏਟਰ ਅਤੇ ਨਾਟਕੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ" ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀ II ਦੀ ਐਂਟਰੀ 33 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਨੇ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੱਖਰੇ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਰਾਜ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ 28 ਜੁਲਾਈ, 1952 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਮੰਨੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਤੋਂ 10 ਵਿੱਚ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਨੂੰ ਜੁਬਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 1951 ਦੇ ਬਿੱਲ ਨੰਬਰ 35 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਸਤੂਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਿੱਲ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਵਜੋਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1952), 1918 ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀਮਾਬੰਦੀ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕੇਂਦਰ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰਾਂ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। 1952 ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ 1918 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਭੰਬਲਭੂਸੇ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਲਈ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ (ਇੱਕ ਯੂਨੀਅਨ ਵਿਸ਼ਾ) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਕੇ। ਸਿਨੇਮਾਘਰਾਂ ਦਾ, ਜੋ ਕਿ ਰਾਜ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਸਥਾਨਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਰਤ ਜਾਂ ਪਾਬੰਦੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਆਮ ਅਧਿਕਾਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

“5(1) ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ-

(a) ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ

(b) ਇਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸਾਵਧਾਨੀਆਂ ਵਰਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਇਸੈਂਸ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

(2) ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ, ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ, ਜੋ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(3) ਇਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਵੀ ਕੇਸ ਹੋਵੇ, ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

(4) ਸਰਕਾਰ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਫਿਲਮ ਜਾਂ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਗਿਆਨਕ ਫਿਲਮਾਂ, ਵਿਦਿਅਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਫਿਲਮਾਂ, ਫਿਲਮਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ। ਖਬਰਾਂ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਫਿਲਮਾਂ ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਜੀਨਸ ਫਿਲਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ

ਵਾਧੂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਐਕਟ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ, ਰੱਦ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ, ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਲਾਇਸੈਂਸ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ / ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਲਈ ਨਿਯਮ ਵੀ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"10. ਸਰਕਾਰ, ਲਿਖਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ , ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਜਾਂ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਲਈ ਵਰਤੀ ਗਈ ਜਾਂ ਵਰਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਾਈਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਤੋਂ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਛੋਟ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 11. 1918 ਐਕਟ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅਪਵਾਦਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 1952 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਗ I ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ: ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਾਮ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ (ਨਵੰਬਰ 1, 1952), ਅਤੇ ਵਿਆਖਿਆ, ਧਾਰਾਵਾਂ। ਭਾਗ II ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਨਿਯਮ 3 ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (i) ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਦੀਆਂ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਇੱਕ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਅਸਥਾਈ। ਲਈ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ. ਇੱਕ ਮਿਆਦ; ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਬਿਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੈਸ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਭਾਗ III ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ 3 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (ii) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨਿਯਮ ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (iii) ਅਸਥਾਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 1952 ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ: -

“ਭਾਗ IV ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ

ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਲਈ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ। ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕੁੱਲ ਸਮਾਂ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਜਾਂ ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਕੈਲੰਡਰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ। ਦੂਜੇ ਜਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ 10 ਰੁਪਏ ਦੀ ਫੀਸ ਵੀ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਵਿਆਖਿਆ। -ਇਸ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ 'ਸਥਾਨ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਖੇਤਰੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਮਲ ਖੇਤਰ ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਪੰਜ ਮੀਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾ ਖੇਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਉਪ-ਨਿਯਮ (iv), ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1952 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ: - "ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਥਾਵਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾਘਰ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾਜ਼ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਰੂਲਜ਼, 1952 ਦੇ ਭਾਗ III ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਇਸੰਸਧਾਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।"

ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਮਿਤੀ 8 ਅਗਸਤ, 1955 ਦੁਆਰਾ, ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 3 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (iv) ਵਜੋਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਦਾ ਲਾਇਸੰਸ ਸਿਰਫ ਉਸ ਥਾਂ ਲਈ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਹੋਵੇ।

ਵਿਆਖਿਆ। -ਇਸ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ 'ਸਥਾਨ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਕਸਬੇ ਦੀਆਂ ਖੇਤਰੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਦੋ ਮੀਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾ ਖੇਤਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਸਥਿਤ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਮਿਤੀ 16 ਜੁਲਾਈ, 1958 ਦੁਆਰਾ, ਨਿਯਮ 3 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (iii) ਦੀ ਕਾਪੀ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੂਲ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਦੀ ਥਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ:-

"ਉਪ-ਨਿਯਮ (iv) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਭਾਗ IV ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇੱਕ ਕੈਲੰਡਰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕੁੱਲ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਦੇ ਟੂਰਿੰਗ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਸਬੇ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਅਤੇ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਕਸਬੇ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਤਾਜ਼ਾ ਸਰਕਾਰੀ ਜਨਗਣਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਤੋਂ ਵੱਧ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲੇ ਕਸਬੇ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਲਈ ਕੁੱਲ ਮਿਆਦ ਵਧਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸੇ ਕੈਲੰਡਰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਛੇ ਮਹੀਨੇ। ਬਸ਼ਰਤ ਅੱਗੇ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਸਬੇ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁੱਲ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸ ਕਸਬੇ ਜਾਂ ਪਿੰਡ ਦੀ ਬਾਹਰੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਪੰਜ ਮੀਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਨਿਯਮ 4 ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਫਾਰਮ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਿਯਮ 5 ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 9 ਤੋਂ 13 ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 14 ਤੋਂ 16 ਇਮਾਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਰੰਮਤ ਅਤੇ ਫੀਸਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਆਦਿ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਭਾਗ III ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀਆਂ ਲਈ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। . ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਰੋਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਭਾਗ IV ਹੈ (ਨਿਯਮ 72 ਤੋਂ 84-ਏ ਰੱਖਦਾ ਹੈ) ਜੋ ' ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਸਿਨੇਮੈਟੋ ਗ੍ਰਾਫਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ' ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਉਪਕਰਣਾਂ ਲਈ, ਨਿਰੀਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ, ਫਾਇਰ-ਪਰੂਫ ਐਨਕਲੋਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਲਈ, ਇੱਕ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਪਰੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਲਣਸ਼ੀਲ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਨਾ ਲਏ ਜਾਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਯੰਤਰ ਆਦਿ ਵਾਲੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਅੱਗ ਦੇ ਉਪਕਰਣਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ, ਫਿਲਮਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬੰਦ ਅੱਗ-ਰੋਧਕ ਰਿਸੈਪਟਕਲਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ, ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦੇ ਢੁਕਵੇਂ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਫਤ ਪਹੁੰਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੀਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ

ਲਈ। ਨਿਯਮ 84-ਏ, ਭਾਗ-4 ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਨਿਯਮ , 1957 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨ, ਸਮਸ਼ਾਨ ਭੂਮੀ, ਇੱਕ ਫਰਲਾਂਗ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮਾਟੋ ਗ੍ਰਾਫ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਬਰਿਸਤਾਨ, ਕਬਰਸਤਾਨ, ਕੁਝ ਵਿਦਿਅਕ ਅਦਾਰੇ, ਕੁਝ ਜਨਤਕ ਹਸਪਤਾਲ, ਅਨਾਥ ਆਸ਼ਰਮ ਜਾਂ ਸੰਘਣੀ ਆਬਾਦੀ ਵਾਲੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਖੇਤਰ। ਇਸ ਵਿਚ ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਬਾਕੀ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਹੁਣ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬੇਨਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਟੇਜ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ. ਥਾਪਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਖੌਤੀ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਪਾਬੰਦੀ ਗੈਰਵਾਜਬ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਚਲਾ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਜਾਰੇਦਾਰੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ, 39 (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਿਆ ਰਹੇ, ਜੋ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ: -

"39. ਰਾਜ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰੇਗਾ-

(a) **** _

(b) **** _

(c) ਕਿ ਆਰਥਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਆਮ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"

ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ (ਆਈ. ਡੀ. ਦੁਆ ਅਤੇ ਡੀ. ਕੇ. ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. ਜੇ.) ਦੇ ਮੈਂਬਰਸ ਪ੍ਰਤਾਪ ਰੋਜ਼ਿਨ ਅਤੇ ਟਰਪੇਨਟਾਈਨ ਫੈਕਟਰੀ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1) ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਸਹਾਇਤਾ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 39: -

“ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਅਰੰਭ ਕਰਨ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 39 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਰਾਜ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ

ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰੇ ਕਿ ਭੌਤਿਕ ਸਰੋਤਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ। ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵੰਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਵਸਤੂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕਤਾ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦੌਲਤ ਅਤੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਆਮ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰਾਜ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਲ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। . ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਇਸ ਸਾਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਪਾਰਟ ਟੀਵੀ ਵਿਚ ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਕੱਲੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਰਾਜ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ. *ਜੀ.ਐਮ ਰੈਂਡੀ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਓਜ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ (2)* ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਅਣਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਜੇ ਕੁਝ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਰੇਟ-ਦਾਤਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਉਂਸਪਲ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਅਤੇ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ *ਟਿਕਾਣਾ ਸਟੈਂਡ*, *ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਨਤਕ ਮਾਲੀਏ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।* ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ - ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਵਿਅਰਥ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ ਸਜਾਵਟੀ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਹਨ: ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਹ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰਾਏ, ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਅਨਿੱਖੜਵਾਂ ਅੰਗ ਹੈ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵੇਲੇ ਇਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਗੁਆਉਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ”

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਬੰਦੀ ਵਾਜਬ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਰਕਸੀਲਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਝੁਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ

ਰੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਅਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਭਾਗ IV ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਰਾਜ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਉਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ। ਮੰਨਲਾਲ ਜੈਨ ਬਨਾਮ ਅਸਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਵਿੱਚ ; ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਰਾਜ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਅਸਾਮ ਫੂਡ ਗ੍ਰੇਨਜ਼ (ਲਾਈਸੈਂਸਿੰਗ 'ਐਂਡ ਕੰਟਰੋਲ) ਆਰਡਰ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮਾਨਲਾਲ ਜੈਨ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਣ, ਮੰਨਲਾਲ ਜੈਨ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਦੇਖਿਆ; ਧਾਰਾ 5 ਸੂਪਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਈ) ਨੇ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ, ਪਰ ਇਸਨੇ 'ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ। ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ (ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼) ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਵਿਤਕਰੇ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। : ਦੀ; ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 19(1)(g) ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਾਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਮੰਨਲਾਲ ਜੈਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਥਾਈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਵਰਗ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਵਰਗ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਮੰਨਲਾਲ ਜੈਨ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸਾਮ ਆਰਡਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(ਸੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ।

ਹਾਜ਼ੀ ਇਸਮਾਈਲ ਬਨਾਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਮਲੇਰਕੋਟਲਾ (4) ਵਿਚ ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਲੇਰਕੋਟਲਾ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਲਟ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਥਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਫਲ ਅਤੇ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਵੇਚੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਥੋਕ ਜਾਂ ਨਿਲਾਮੀ ਰਾਹੀਂ ਸਬਜ਼ੀ ਮੰਡੀ ਤੱਕ। ਜਾਂ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ

'ਤੇ ਹੱਦਬੰਦੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਲਈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ:-

“ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਬਜ਼ੀ ਮੰਡੀ ਦੇ ਪਲਾਟਾਂ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚਾਰ ਪਟੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਜਾਰੇਦਾਰੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਬਣਾ ਕੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ, ਨਤੀਜਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੁਦਰਤ ਦੀ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। (6)। ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਜਨਤਕ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਪਰ ਫਿਰ ਸ਼ਰਤ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਜਿਹਾ ਨਿਯਮ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਵੇਚਣ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਉਪਯੋਗੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਚਲਾਉਣ ਵਰਗੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਸਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਗੈਰਵਾਜ਼ਬ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।”

ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਥਾਪਰ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲੀਲ ਨਿਯਮ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਕਰਕੇ ਮੁਨਾਫ਼ਾ ਕਮਾਉਣ ਦਾ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਨੇਮਾ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ- ਰੋਟੀ ਫਿਰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰੇ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਦਲੀਲ ਦੀ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਸੈਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿਨੇਮਾ-ਮਾਲਕ ਦੋ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੈਰ-ਸਪਾਟਾ ਸਿਨੇਮਾ-ਸੰਚਾਲਕ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜਟਿਲਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਕਠੋਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ

ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸਮਤ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਤਕਰੇ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (iv) ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (i) ਅਧੀਨ ਅਸਥਾਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸਖ਼ਤ ਪਾਬੰਦੀ ਦੀ ਗੈਰਵਾਜ਼ਬਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਨੇਤਰਮ 'ਚ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਗਰਵਾਲਾ ਬਨਾਮ ਦ ਸਟੇਟ (5), ਕਿ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਐਕਟ (ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ 1918 ਐਕਟ) ੂ ਉਪਬੰਧ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਜਾਂ ਵਿਦਿਅਕ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ, ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੇ ਗੁਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇ ਢਿੱਲੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਾਰਨ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਕਈ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀਆਂ ਅੱਗਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ। ਰਾਜ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਵਿਦਿਅਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸਥਾਨਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਸਪਤਾਲਾਂ, ਕਬਰਿਸਤਾਨਾਂ ਅਤੇ ਕਬਰਸਤਾਨਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕਸਬਿਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਵਾਜਾਈ ਦੇ ਸੁਚਾਰੂ ਚੱਲਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਜਾਂ ਅਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫਿਲਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕਰਣ ਅਤੇ ਸੈਂਸਰਸ਼ਿਪ ਦੇ ਕੇਂਦਰੀਕਰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵ, ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈਆਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਅਣਚਾਹੇ, ਅਸਲੀਲ ਜਾਂ ਭੜਕਾਊ ਤਸਵੀਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਕਿ ਹਾਨੀਕਾਰਕ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਸਿਹਤ ਜਾਂ ਨੈਤਿਕਤਾ ਜਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਹਾਇਕ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਵਾਜ਼ਬ ਹੋਣਗੇ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(1)(g) ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਰੰਟੀਸ਼ੁਦਾ ਆਮ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਾਉਂਦੇ ਹੋਣ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿੱਤੇ, ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖੋ। ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਐਕਟ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਜਾਂ

ਇੱਥੇ ਤੱਕ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੰਭਾਵੀ ਆਰਥਿਕ ਨੁਕਸਾਨ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ। ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦੂਜੀ ਸੂਚੀ ਦੀ ਐਂਟਰੀ 33 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਐਂਟਰੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ 'ਸਿਨੇਮਾ' ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਂਟਰੀ ਦਾ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਾ 'ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ' ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਸਿਨੇਮਾਘਰਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੂਰਨ ਪਾਬੰਦੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਤੀਬੰਧਿਤ ਪਾਬੰਦੀ ਦੀ ਵਾਜਬਤਾ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਲੱਖਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਅਸਥਾਈ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ 'ਚ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਅੱਧੀ ਦਰਜਨ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਤੋਂ ਕਈ ਗੁਣਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀਟਿੰਗ ਕੈਪਾ ਸਿਟੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਕਾਂ ਨੂੰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਕਤ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ। ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਵਧੀਆ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਲਗਭਗ 470 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਾਲਾ, ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੇਖਣ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਿੱਜੀ ਨਾਗਰਿਕ ਇਹ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਾਜ ਸਿਨੇਮਾਘਰਾਂ ਦੇ ਸੈਰ-ਸਪਾਟੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਭਾਗ III ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਹੀ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਬੰਦੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਠੋਰ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਸਫਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਜਨ

ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਸਾਂਤੀ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ, ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਫਿਲਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੁਆਰਾ ਮਨੋਰੰਜਨ, ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇਕ ਹੋਰ ਆਧਾਰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਵਾਲ ਵਿਚਲੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਉਲਝਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(6) ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਤ ਵੀ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਾਬੰਦੀ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਚੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(6) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੀ 'ਆਮ ਜਨਤਾ' ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰੁਦਰ ਟਾਕੀਜ਼ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸਥਾਈ ਲਾਈਸੈਂਸ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੇਲੇ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਸੈਰ ਸਪਾਟੇ ਵਾਲੇ ਸਿਨੇਮਾਘਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਰ-ਸਪਾਟੇ ਵਾਲੇ ਸਿਨੇਮਾਘਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾ ਨੈੱਟ ਸਿਨੇਮਾ ਤੋਂ ਵਾਜਬ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਟੂਰਿੰਗ ਸਿਨੇਮਾ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਜੇਕਰ ਉਸ ਲਈ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੀਟ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਦੀ ਆਮਦਨ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਹੋਵੇਗੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਮੇਲੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ, ਇਹ ਰਾਜ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਆਰਥਿਕ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਰਾਜ ਨੀਤੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲਟ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਖੇਤਰ ਦੇ ਉੱਦਮ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਟੇਟ ਰੇਡਵੇਜ਼ ਆਦਿ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਪਰ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਏਕਾਧਿਕਾਰ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੁਆਰਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਵੈਧ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਕਿ ਨਿਯਮ 3 (i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸੈਰ ਸਪਾਟਾ ਸਿਨੇਮਾ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ। ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ 3(iv) ਵਿੱਚ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਵੀ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦਾ:

ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਅਸਥਾਈ ਸੈਲਾਨੀਆਂ ਦੀ ਆਮਦ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਾਨ 'ਤੇ 4 ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅਸਥਾਈ ਲੋੜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।"

ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਲ.ਡੀ ਕੋਸ਼ਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3 (iv) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਨਾਹੀ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਿਨੇਮਾਟੋਗ੍ਰਾਫ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਤੋਂ ਛੇਟ ਦੇਣ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਢਿੱਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ 'ਨਿਯਮ 3' ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ (i) ਅਤੇ (iv) ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਪੂਰਨ ਮਨਾਹੀ ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3(iv) ਵਿੱਚ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ -* ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹਰ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 3(iv) ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1)(g) ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਅਤੇ ਹੈ। ਉਸ ਆਰਟੀਕਲ ਦੀ ਧਾਰਾ (6) ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਕੋਸ਼ਲ ਨੇ ਪੀ.ਵੀ. ਸ਼ਿਵਰਾਜਨ ਬਨਾਮ ਦਿ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (6) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ , ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਪਾਰੀਆਂ ਦਾ ਵਰਗੀਕਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਰਕਸੰਗਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਰਗ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਵਿਭਿੰਨਤਾ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਤਕਰੇ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ. ਥਾਪਰ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਸਮੂਹਾਂ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਨਿਯਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲੇ.

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਥਾਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ

ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਸਿਨੇਮਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹਾਂ। ਪੰਜਾਬ ਸਿਨੇਮਾ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ) ਰੂਲਜ਼, 1952 ਦਾ ਨਿਯਮ 3(iv) ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਅਤੇ ਰੱਦ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3(i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਰਜ਼ੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਯਮ 3 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ (iv) ਦੇ, ਪਰ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਕਰਨਾਲ, ਹੁਣ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਕੁਰੂਕਸ਼ੇਤਰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਮੇਲੇ ਲਈ ਆਰਜ਼ੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਗੇ।

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Munish Bansal